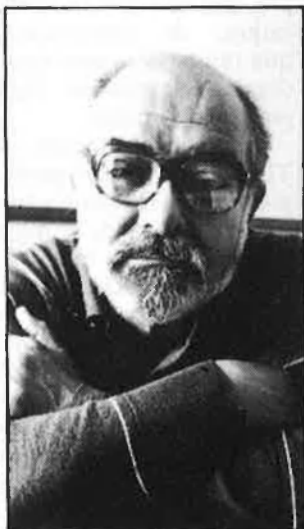

Vicent Ventura

Morir-se ¿de què?

El senyor Guerra va venir l'altre dia a València per signar, amb una solemnitat amputada, perquè no van assistir-hi ni els «populars» ni els comunistes, el final de les anomenades «transferències». Segons sembla, des d'aquell moment, l'autonomia valenciana és completa. Ja tenim, per tant, com acostuma a dir el nostre honorable president, l'autogovern. ¿Vol dir que ens governem nosaltres mateixos? O, plantejat d'una altra manera, ¿ja som autosuficients per a recaptar impostos, gastar-los, fer lleis, tenir «poder» judicial, policia, capacitat per a dissoldre el parlament i convocar eleccions, sense cap entrebanc «central»?

És clar que eixò no ho pretenen ni els autoanomenats «nacionalistes solidaris», ni els que no passen d'autonomistes. Ni menys encara els qui no hi arriben, o siga, els qui fan riure tant al senyor Guerra per la pretensió d'anar per la vida d'abertzales. Perquè aquesta era la qüestió. El senyor Guerra feia als escolans del senyor Fraga el retret que vulguen parèixer més autonomistes que ningú. I no li faltava raó. També va retraure als comunistes, amb un cert abús de la comparació, l'absència «institucional». I, d'aquesta manera, és clar, la força política que el senyor Guerra representa amagava les seues deficiències, ¿com en diríem?, ¿nacionalistes? Seria massa, deixem-ho en simplement autonomistes.

Però, ¿què va culminar l'altre dia? No la independència, és clar, i demane perdó per l'atreuiment de mencionar-la, ni que siga com a terme de comparació. Doncs, ¿què demanava tanta solemnitat? ¿Quines llibertats concretes vam guanyar o, millor dit, ens van ser concedides? La d'usar la nostra llengua i ensenyar-la, diguem-ne, oficialment, sempre que no es cometa la imprudència de designar-la pel seu nom. Però, tret d'aquesta llibertat amenaçada que, pel que sembla, hem d'agrair-los, ¿quin altra ens aporta l'autonomia? Perquè transferir-nos funcions administratives de les que abans estaven a càrrec de les delegacions ministerials, incloent-hi els funcionaris que ja les acomplien ¿què té a veure amb l'autonomia?

Potser, doncs, tot ha quedat, finalment, com una nova operació semblant a la de Javier de Burgos en crear les «províncies» el segle passat. I, si és així, ¿què serà el que vam guanyar l'altre dia?

És clar. Hem guanyat la «solidarietat». L'autonomització de les reduccions pressupostàries, la distribució de les austeritats. O siga, la part que ens toque dels 100.000 milions retallats a les autonomies.

¿És un bon negoci? No ho sé. Potser cal també morir-se de riure, ni que siga per no morir-se de plorar.

SUBSCRIPCIÓ A LA REVISTA

1r. cognom _____ 2n. _____
 Nom _____ Domicili _____
 Població _____ D.P. _____ Tel. Part. _____
 Lloc de naixement _____ Any _____
 Professió _____ Lloc de treball _____

Se subscriu al setmanari EL TEMPS per un període D'UN ANY, i un import de:

- 6.980 pessetes—amb pagament: Anual (1 rebut per la quantitat abans citada)
 Semestral (2 rebuts de 3.490 pts.)
 10.500 pessetes (Europa) amb pagament anual

Forma de pagament: Dom. bancària. Taló bancari adjunt. Gir postal núm.
 En el cas corresponent ompliu, la domiciliació bancària (Firma)

• La subscripció representa un descompte de més del 10% sobre el preu de venda als quioscs.

DOMICILIACIÓ BANCÀRIA

Distingits senyors: _____
 Caixa o banc _____ Agència _____
 carrer _____ ciutat _____
 Els pregue que els rebuts que a nom d _____

 domicili _____ població _____

presentarà EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S.A. amb total de _____ ptes.
 a pagar en _____ terminis ^{semestralment} _{anualment} per la quantitat de ptes. _____ siguen
 pagats amb càrrec al compte corrent núm. _____
 a la llibreta d'estalvis núm. _____

_____ de _____ de 198 _____
 (Firma)

EDICIONS DEL PAÍS VALENCIÀ, S.A. • Avinguda del Baró de Càrcer, 40, 13.º • València 46001